

[Peter Ravn.]

langvarigt ledige, ellers kommer de folk ikke i arbejde.

Som det ærede medlem hr. Søren Andersen gjorde opmærksom på, opretholdes den anden henvisningsbestemmelse om, at mindst 25 pct. af de medgæede arbejdstimer skal udføres af arbejdere, der har været ledige mindst 10 måneder inden for de sidste 2 år; det har jeg bemærket, men det gælder kun for 25 pct., d. v. s. at arbejdsgiveren frit skal kunne antage 75 pct. af folkene, når blot de er ledige den dag, arbejdet sættes i gang. I praksis vil det formentlig betyde, at arbejdsgiveren stort set vil benytte sin faste stab af arbejdere, og teoretisk kan han afskedige dem dagen før og antage dem til beskæftigelsesarbejde dagen efter.

Jeg er slet ikke så sikker på som det ærede medlem hr. Søren Andersen, at det er tilstrækkeligt til, at vi kan få de langvarigt arbejdsløse i gang. Nu findes der vist ikke noget statistisk materiale, som man kan bygge på, og som belyser dette direkte, men et par tal fra Arbejdsrådene Arbejdsledighedskasse kan måske anskueliggøre, hvad det drejer sig om.

Der henvises hvert år her i landet 25 000—30 000 til beskæftigelsesarbejder på den ene eller den anden måde. Dette tal vil man nu nedsætte til 25 pct., det vil altså sige, at herefter vil 6 000-8 000 mennesker kunne anvises til beskæftigelsesarbejder, men i regnskabsåret 1953-54 havde Arbejdsrådene Arbejdsledighedskasse 46 000, der havde opbrugt deres understøttelse fra hovedforsikringen, d. v. s. normalt 90 dage, og derefter modtaget understøttelse for mellem 0 og 89 dage af fortsættelseskassen. Det vil altså sige, at her var 46 000, som stort set har været henvisningsberettiget til disse arbejder, og nu vil man ifølge det foreliggende forslag kun kunne henvise 7 000-8 000 mand. Efter min mening når man derfor slet ikke det, der er lovens hensigt. Man får ikke de folk henvist, der på en eller anden måde er slået ud, hvis disse ændringer bliver gennemført. Der må da foretages en henvisning blandt de længst ledige.

Nu sagde det ærede medlem hr. Søren Andersen, at de mennesker, der havde omkring 100 dages ledighed, ikke ville udvise særligt initiativ for at skaffe sig

arbejde, men ville afvente, at et beskæftigelsesarbejde kom i gang. Jeg har nu ikke den praktiske erfaring, at det skulle virke i den retning. Hvis en mand har chance for at få virkelig stabilt arbejde, er der for ham ingen grund til at vente på, at der iværksættes beskæftigelsesarbejder, så vil han da tage det andet, og han har vel heller ikke den sikre viden i forvejen om, hvornår beskæftigelsesarbejdet kommer i gang. Der er derfor sådan set ikke grund til for ham at sige nej til et forholdsvis kortvarigt stykke arbejde. Hertil kommer, at netop de dispensationsbestemmelser, der findes i loven, vel har betydet, at det hele ikke virker så tungt. Det er ikke sådan, at den mand, der har 99 dages ledighed, ikke kan henvises, og den mand, der har 101 ledige dage, absolut skal henvises til dette arbejde. Henvisning finder sted under hensyntagen til forsørgerbyrde og mange andre ting, også ledigheden, men det er ikke sådan, at forholdsvis få dages arbejde betyder, at de pågældende mennesker er afskåret fra at kunne henvises til beskæftigelsesarbejder.

Det er muligt, at disse arbejder kan laves lidt billigere, hvis man lader entreprenørerne selv antage deres arbejdskraft — jeg forstår, at det er en af hovedmotiveringerne for lovforslaget — men det bliver kun billigere, for så vidt man ser bort fra den sociale side af sagen. Der er vist ikke noget, der er så dyrt for et samfund, som folk, der ikke længere er aktive, folk, der taber troen på tilværelsen. Denne lov er med til at holde dem intakte. Det må man betale lidt for, og betaler man ikke udgifterne på denne måde, må man nok betale dem i forstærket grad på en anden måde. Det første, der ville ske, var, at en hel del mennesker ville miste deres rettigheder i arbejdsløshedsforsikringen; de måtte så henvende sig til socialkontorerne, og så måtte socialhjælpen blive løsningen på deres problemer. Det ville blive en håbløs, grå masse, som ikke ville have mulighed for at komme på ret køl igen. Den nugældende lov er en kombination af beskæftigelseslov og sociallovgivning. Man kan selvfølgelig ophæve den sociale del, men alligevel står problemerne tilbage, og resultatet bliver ikke besparelser, men øgede udgifter på andre felter. Og så er der endda en række